

ภูมิสืบสน

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๐

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

หลวงพ่อก : เรื่อง “ไม่ใช่คำถาม” กราบขอบพระคุณหลวงพ่อกะ ทุกสิ่งแล้วแต่กรรมหรือธรรมของผู้ปฏิบัติไม่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน ขอบพระคุณคะ คำถามน่าจะ ไม่ใช่คำถาม เพียงแต่ว่าเขาเคยถามมา

ถาม : เรื่อง “การภาวนากับवासนา”

กราบนมัสการหลวงพ่อกะที่เคารพ

ก่อนหน้านี้ผมเคยเขียนคำถามกับการแก้ปัญหาการภาวนากับหลวงพ่อกหลายครั้ง แต่หลังๆ ไม่ได้เขียนมาถามเพิ่มเติมเพราะว่าหลังจากครั้งล่าสุดที่ผมถามหลวงพ่อก และหลวงพ่อกก็เมตตาให้อุบายผมหลายครั้ง ซึ่งผมก็ยังคงตั้งใจภาวนาทุกวัน วันละหลายๆ ชั่วโมง ผลลัพธ์คือยังอยู่ในขั้นของปีติอยู่ครับ แรงบ้าง เบาบ้าง แต่ก็พยายามอย่างไม่ลดละ

วันนี้ที่ผมเขียนมาถามหลวงพ่อก หลังจากที่ไม่ได้เขียนมานานพอสมควร อาจจะไม่ใช่อุบายหลวงพ่อก แต่ว่าจะขอคำชี้แนะและกำลังใจเรื่องवासนาครับ ผมเชื่ออย่างแรงกล้าว่า ถ้าเรานับถือศาสนาพุทธและตั้งใจภาวนาตามแบบครูบาอาจารย์ เพื่อมรรคผลนิพพานเป็นเป้าหมาย นั่นคือवासนาเรามีแล้ว ที่เหลือก็อยู่ที่ความเพียรกับขันติเป็นหลัก ซึ่งผมต้องการยืนยันความเชื่อของผม ว่าผมเข้าใจไม่ผิด เหตุที่ผมกลับมาถามเรื่องนี้ เพราะว่าคนที่สำคัญกับชีวิตของผมไม่เห็นด้วยกับความคิดนี้ แต่เขามีความเชื่อของเขาอีกอย่างหนึ่งซึ่งเป็นแนวทางปฏิบัติแบบรู้ตัวทั่วพร้อม และพยายามสร้างบารมีก็จะไม่สำเร็จ

ผมก็ไม่ได้จะไปคัดค้านความคิดของเขานะครับ แต่ว่าเนื่องจากเขาเป็นคนสำคัญในชีวิต ผมก็เลยพูดกับเขาเรื่องการภาวนา เรื่องมรรคผลว่า ถ้าไม่ทำสมาธิมันจะไปเห็นกิเลสได้อย่างไร อย่างที่หลวงพ่อบอก และที่จากคำสอนของครูบา-อาจารย์ที่เขียนไว้ และก็บอกเขาว่าความคิดของผมคือได้เกิดเป็นมนุษย์ ได้นับถือพระพุทธศาสนา ได้ลงใจกับการภาวนาอย่างจริงจัง แค่นี้วาสนายังไม่พอที่จะทำความเพียรหรือ ผมบอกกับเขาไปอย่างนั้น

ผมรู้ว่า ศรัทธาของผมมันยังไม่แน่นอนหนา ไม่อย่างนั้นผมคงไม่เขียนขอกำลังใจจากหลวงพ่อกับครูบา รบกวนหลวงพ่อบอกช่วยเมตตาด้วย

ตอบ : อันนี้พูดถึงวาสนาเนาะ วาสนา ถ้าเรามีความมั่นใจของเรา เห็นไหม วาสนา คำว่า “วาสนา” วาสนามันเป็นอดีต คำว่า “วาสนาหรือไม่วาสนา” สิ่งนี้เราแก้อดีตของเราไม่ได้ แต่ในปัจจุบัน ในปัจจุบันนี้ ในปัจจุบันวาสนาสິงใดที่ว่ามันจะมีผลมากที่สุดมันคืออะไรละ ทานก็อย่างหนึ่ง ศีลก็อย่างหนึ่ง ภาวนาก็อย่างหนึ่ง ทาน ศีล ภาวนา การภาวนาเพิ่มอำนาจวาสนา **ได้สูงสุด เพิ่มอำนาจวาสนาได้มากที่สุด ถ้าการเพิ่มอำนาจวาสนาได้มากที่สุด การภาวนา**

ที่นี้เวลาการภาวนาไปแล้ว อย่างที่ว่า การภาวนาไปแล้วอย่างที่ว่าคนใกล้ชิดที่สุดในชีวิตเขามีความคิดของเขา ถ้ามีความคิดของเขา มันต้องศึกษา ศึกษาแนวทางการปฏิบัติของเขา ถ้าศึกษาในการปฏิบัติของเขา สิ่งที่เขาบอกว่าเขาปฏิบัติในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ เขาว่าสิ่งนั้นเป็นทางที่ถูกต้อง ถ้าความถูกต้อง เวลาคุย คุยกัน ๒ คนไง เราคุยกัน ๒ คน แต่สิ่งที่จะคุยกัน ๒ คน คนของเราได้ข้อมูลอะไรมา ถ้าได้ข้อมูลสิ่งนั้นมันเป็นเรื่องที่ตกผลึกในสมองของเขา ตกผลึกในความเชื่อของเขา ถ้าในความเชื่อของเขา เขามีความเชื่ออย่างนั้น

แต่ของเราก็มีความเชื่อของเราอย่างนี้ไง ของเรามีความเชื่อที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนาแล้ว ถ้ามีอำนาจวาสนาของเรา เราก็จะปฏิบัติตามความเป็นจริงของเรา ถ้าปฏิบัติตามความเป็นจริงของเรา เห็นไหม เราทำสมาธิของเราก่อน

ถ้าเราทำสมาธิของเรา เห็นไหม เพื่ออะไร เพื่อมันจะเป็นข้อเท็จจริง เพราะจิตที่มันจะสงบแล้ว ถ้ามันเห็นมันเห็นตามความเป็นจริงอย่างที่เรารู้เข้าใจ

แต่เขาไม่เข้าใจ เขาไม่เข้าใจ แล้วโดยพื้นฐานเขาก็คิดดูถูกดูแคลนด้วยนะ ดูถูกดูแคลนว่าพวกทำสมาธิได้เป็นสมณะ สมณะมันไม่มีปัญญาๆ แต่ของเขา เขาว่าเขารู้ตัวทั่วพร้อมของเขาเขามีปัญญาของเขา นี่พูดถึงว่าแนวคิดใจ พื้นฐานของเขาๆ ต่างคนต่างก็มองแล้วแบบดูแคลนกัน แต่เขาเป็นคนใกล้ชิดที่สุด เขาเป็นคนใกล้ชิดที่สุดเขาก็เลยพยายามจะชักนำเขา ถ้าเราชักนำเขา ถ้าเขาเชื่อฟังก็เรื่องหนึ่ง ถ้าเขาไม่เชื่อฟังก็ปล่อยให้เขาปฏิบัติของเขาไป

เพราะถ้าปล่อยให้เขาปฏิบัติตามแนวทางของเขา ถ้าเราบางที่เราเกิดความเห็นใจ เราเกิดเมตตาเราบอกว่า อ้าว! อย่างนั้นเราก็เสียสละของเรา เราปฏิบัติกับเขา ก็ลองดู ลองดูทั้งนั้น เพราะเรื่องวาทนาเป็นเรื่องของวาทนา คนที่มีอำนาจวาทนามาในทางที่ถูกแล้ว แต่ด้วยสภาวะแวดล้อมด้วยสิ่งต่างๆ มันก็หันเหออกไปเพื่อสังคม เพื่อเอาใจเขา ถ้าเอาใจเขานั้นก็เป็นเรื่องหนึ่ง

แต่ถ้าเป็นความจริงของเรา วาทนาก็คือวาทนา วาทนา เห็นไหม คุณสิ เราเปรียบเทียบประจำ เปรียบเทียบว่าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เห็นไหม ไปเรียนกับอาฬารดาบส อุทกดาบส ได้สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๘ เขาชื่นชม เขายกย่อง เขาให้เป็นศาสดา ถ้าชื่นชมยกย่องเป็นศาสดาก็ต้องถือแนวทางนั้น แนวทางนั้นคืออะไร อภิญญา ๖ กับอภิญญา ๘ อภิญญาก็คือทำสมาธิอย่างหนึ่งจนได้อภิญญา ถ้าเชื่อเขาก็ได้แค่นั้น ก็สอนแค่นั้นก็ความรู้มีแค่นี้

แต่เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เชื่อ ไม่เชื่อว่ามันแก้กิเลสได้ ท่านถึงได้ละความเห็นอย่างนั้น ละการกระทำอย่างนั้น แล้วเวลาท่านมาปฏิบัติของท่าน เห็นไหม ท่านปฏิบัติของท่าน ท่านกำหนดอานาปานสติ เห็นไหม ทำสมาธิ สมาธิกับสมาบัติ ๘ เพราะได้สมาบัติ ๘ มาแล้ว อาฬารดาบส อุทก-ดาบสเป็นคนยกย่องสรรเสริญเลย แต่เจ้าชายสิทธัตถะ

ท่านไม่เชื่อ แล้วท่านไม่สนใจ แต่เวลาท่านจะมาทำ ท่านกำหนดลมหายใจเข้าและลมหายใจออก ลมหายใจเข้าและลมหายใจออกแล้วท่านรื้อค้นด้วยอำนาจวาสนาของท่าน

ถ้าเราเชื่อเขา ถ้าเชื่อเขาด้วยคนใกล้ชิด เราก็ปฏิบัติเพื่อเอาใจกัน ปฏิบัติเพื่อเอาใจกัน ใจ มันไม่ได้ปฏิบัติเพื่อความจริงใจ ถ้าปฏิบัติเพื่อความจริงใจ เราก็ค้นคว้าของเรา อำนาจวาสนาเรามีของเราแล้ว เราทำของเรา ถ้าทำของเรามันก็จะเป็นความจริงของเรา นี่พูดถึงว่ายืนยัน คำว่า “ยืนยัน” มันยืนยันอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าเขาบอกว่าตอนนี้เขาอยู่ในชั้นของปีติ เวลาปีติมันมีเบาบ้าง แรงบ้าง ชั้นปีติแล้วฝึกหัดใช้ปัญญาของเรา ถ้าฝึกหัดใช้ปัญญาของเรา ฝึกหัดใช้ปัญญาเวลามันสงบระงับมันมีความสุขของมัน ก็ฝึกหัดใช้ปัญญาไปเรื่อย มันจะกว้างขวางไปเรื่อย แล้วการทำสมาธิมันก็ทำได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ

ถ้าทำสมาธิดีขึ้นเรื่อย ๆ พอทำสมาธิแล้วถ้าเราใช้ปัญญา ๆ ปัญญามันจะทำให้หูตาสว่าง พอหูตาสว่างแล้วมันจะค้นคว้า ถ้าค้นคว้าไปเห็นสติปัญญาฐาน ๔ ถ้าเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต ตามความเป็นจริง โดยจิตที่มันสงบแล้วว่าเขาไม่ทำสมาธิ เขาจะเห็นกิเลสได้อย่างไร ถ้าเห็นอย่างนั้นนะ โยมจะอธิบายให้คนใกล้ชิดฟังได้คล่องแคล่วเลย อธิบายเขา ค่อย ๆ อธิบายกัน ฉะนั้น มันเป็นที่เจริญนิสัยด้วย มันสายบุญสายกรรมด้วย ถ้าสายบุญสายกรรม ความเชื่อ ความเชื่อที่มันอยู่ลึก ๆ ในใจ เราจะไปโน้มน้าวเขาอย่างไร

แต่ถ้ามันโน้มน้าว เราจะบอกว่า เราต้องทำ เราปฏิบัติให้ได้ผลใจ แล้วเอาผลนั้นมาอวดกัน นั่นนะเขาถึงจะเชื่อ ทีนี้เขาจะเชื่อ เพียงแต่เชื่อมันก็แบบว่าถ้าเขามีสายบุญสายกรรมที่เขาเชื่อแบบนั้น แล้วเขาจะมาทำแบบเรา เขาก็ทำไม่ได้เหมือนกัน พอเขาทำไม่ได้ขึ้นมา เห็นไหม เราบอกว่าได้ เราทำได้ เราบอกว่าได้ แล้วคนอื่นที่เขาจะมาทำแบบเรา ๆ เขาทำเหมือนเรา แต่มันไม่ได้ พอมันไม่ได้ก็คือไม่ได้ ถ้าไม่ได้ก็บอกว่า “อ้าว! ก็ทำตามหมดแล้ว ทำไมมันไม่ได้ล่ะ” เวลาคนที่ปฏิบัติที่มาเรียกร้องอยู่นี้ว่า “ปฏิบัติแล้วทำไมไม่ได้ ปฏิบัติแล้วทำไมไม่ได้”

ปฏิบัติ ปฏิบัติให้มันตรงกับกิเลสของตนไง ให้มันตรงกับจริตนิสัยของตนไง เหมือนกับคนรักษาโรค เราเป็นโรคอะไร เวลาหมอรักษาที่รักษาอาการอย่างนั้น เราเป็นโรคโรคหนึ่ง เวลาไปรักษาที่หมอ หมอรักษาอีกอย่างหนึ่ง มันจะหายได้อย่างไร มันต้องหายตามที่ว่าเป็นโรคสิ่งใด หมอต้องรักษาอาการโรคตามที่ว่าเป็น โอกาสที่เราจะหายมันมี ปฏิบัตินี้ก็เหมือนกัน ปฏิบัติถ้ามันตรงจริตนิสัยนะ โอกาสที่มันจะเป็นได้มันมี

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า “เขาเป็นคนที่ใกล้ชิดที่สุด เราพยายามจะโน้มน้าวเขา เราจะอธิบายให้เขาฟัง” ปล่อยให้เขาปฏิบัติไป ปล่อยให้เขาปฏิบัติ ดีกว่าเขาไม่ปฏิบัติ ถ้าเขาปฏิบัติไป พอปฏิบัติไปแล้วถ้ามันไปถูกไปผิด มันไปถูกไปผิดหมายความว่าปฏิบัติไปแล้วมันมีมรรคมีผลขึ้นมาหรือไม่ ถ้าไม่มีขึ้นมามันก็เริ่มสงสัยแล้วแหละ เราทำของเรามา แต่ใช้คำว่า “รู้ตัวทั่วพร้อม” ส่วนใหญ่แล้วเขาไม่ค่อยรู้ตัวหรอก ไม่ค่อยรู้ตัวเพราะอะไร ไม่ค่อยรู้ตัวเพราะเขาทำกันตามเป็นประเพณี ประเพณีรู้ตัวอยู่อย่างนั้นๆ แต่เขาไม่ได้ละเอียดเข้าไป เขาถึงไม่เห็นว่าคุณผิดไป ไม่เห็นว่าคุณผิดไปเพราะมันไม่มีอะไรมาเปรียบเทียบว่าคุณหรือผิด

แต่ถ้าเราปฏิบัติของเราตามความจริง เราปฏิบัติไปได้หรือไม่ได้มันรู้ ถ้าไม่ได้ ไม่ได้เพราะเหตุใด ถ้าได้ ได้ก็อย่างที่ผู้ถาม เห็นไหม ผลลัพธ์ที่เราทำอยู่นี้มันเป็นขั้นของปีติมีแรงบ้าง มีเบาบ้าง สิ่งที่เราทำของเราอยู่นี้มันมีผล เวลาทำสมาธิถ้าทำไม่ได้ โอ้โฮ! มันฟังชานมาก มันตั้งเครียดมาก มันก็เป็นผล ผลในทางลบไป ผลของการทำแล้วมันไม่ได้ผลไป แต่ถ้ามันได้ผลมันก็ได้ผลอย่างนี้ไง

เวลาทำแล้วมันต้องได้ผลสิ เราทำแล้วมันต้องมีผลลัพธ์ ถ้าไม่มีผลลัพธ์เราทำไปแล้วทำก็สร้างอำนาจวาสนา เวลาปฏิบัติเราบอกว่า “ให้ปฏิบัติบูชามันได้บุญมาก” บุญมากคือตรงไหน บุญมากเรายกร่างกายนี้ไป ยกร่างกายนี้ๆ ถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บุญกิริยาวัตถุ คำว่า “บุญกิริยาวัตถุ” การกระทำของเราเคลื่อนไหว กิริยาของเรา เราจะนั่ง จะนอน จะอะไรก็ได้ เราเสียสละ เสียสละการนอนตีแปดง เสียสละการสนุกสนานมานั่งสมาธิ เราอุทิศให้นะ

เหมือนเขาทำบุญๆ เราตักบาตร เราตักบาตร เห็นไหม เรามีอาหารใส่บาตรพระไป ใช้นี้ เราเอาตัวเรานะ เอาตัวเราบูชาพระพุทธเจ้า บุญกิริยาวัตถุ เราเสียสละความสะดวกสบายของเรา เราเสียสละความอยู่สบายแล้วมานั่งสมาธิ เพื่อถวายองค์-สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ บุญใหม่ นี่ไง ภาวนาบารมีมันเกิด เกิดตรงนี้ไง เกิดตรงว่าทาน ศีล ภาวนา ภาวนาบูชาองค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่การเพิ่มอำนาจวาสนา

ที่นี้พอเพิ่มอำนาจวาสนา พอปฏิบัติไปแล้วมันมีมิจฉากับสัมมา ถ้าสัมมาก็ความ ถูกต้องดีงาม ถ้ามีจฉาปฏิบัติบูชาด้วยความมิจฉา ความเห็นผิด ด้วยจิตใจที่มันเป็นมิจฉา พิฎฐิๆ เริ่มต้นจากมิจฉาพิฎฐิมันก็ได้มิจฉาไปหมดเลย มิจฉาสมาธิ มิจฉาปัญญา มิจฉาไป ทั้งนั้น เพราะมันเริ่มต้นจากตรงนั้นไง แต่ถ้ามันเริ่มต้นถูกต้องสัมมาพิฎฐิความเห็นถูกต้องดีงาม ปฏิบัติขึ้นไปมันก็จะจริงใจของเราขึ้นมา ฉะนั้น ให้ปฏิบัติ ถ้ามันมีผลลัพธ์มันจะ ตรวจสอบกันได้ มันทำแล้วมันได้

แต่สิ่งที่เขาเคลื่อนไหวอย่างนั้นมันไม่มีอะไรไง มันไม่มีอะไรตรวจสอบ ถ้าเผื่อมัน สบายๆ ก็สบายสิ คิด เวลาคิดมันคิดไปเรื่อยแปดพันเก้า บังคับมันไม่ให้คิด บังคับให้มันอยู่กับ ความรู้สึก อยู่กับความรู้สึกอย่างนั้นแล้วมันเป็นสมาธิใหม่ มันไม่เป็นสมาธิเพราะอะไร เพราะ ข้อมูลในสมอง ข้อมูลจิตได้สำนึกบอกว่า “มันเป็นผลเสีย มันเป็นสมณะ มันไม่ใช่ปัญญา ก็เลย ไม่ยอมรับอันนั้น” ก็เหมือนเรานี่ เหมือนเรา ถ้าเราจะเข้าครัว เราต้องมีวัตถุ ต้องมีมีด มีเขียง เพื่อเราจะใช้หั่นผัก หั่นเนื้อ แล้วมันบอกไม่ต้องมีอะไรเลย มันพร้อมอยู่แล้วๆ มันพร้อมมาจาก ไหนละ มันไม่มีให้พร้อมหรอก

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราไม่ทำสมาธิ ไม่ทำของเราขึ้นมา มันจะเอาอะไรไปทำอะไร ต้องมีสติ มีปัญญา ใช้นี้มันไม่มีอะไรเลย ว่าง สบายๆ ใช้นี้คำว่า “สบายๆ” ใครๆ ก็พูด ทุกคนก็พูดบอกว่าการประพฤติปฏิบัติธรรมต้องมีความสุข ต้องมีความสบาย มันถึงจะถูกต้อง ใช้นี้พวกเราปฏิบัติ แล้วเคร่งเครียด โอ้ย! เขาพูดกันบ่อย ใช้นี้พวกที่ปฏิบัติเคร่งเครียดมันเป็นมิจฉาพิฎฐิหรือเปล่า

เป็นอัตตกิลมถานุโยคหรือไม่ ใ้เขาปฏิบัติ ใ้โฮ! มีความสุข ใ้ันอุปาทานหมุ่ มันเป็นอุปาทานหมุ่ แล้วมันเป็นอย่างไร

นี่พูดถึงนะ เราจะไม่ค่อยอยากลงรายละเอียด เพราะว่าตอนนี้เรื่องศาสนาเขาไม่ให้กระทบกระทั่งกันไง ศาสนาควรมีความเห็นตรงกัน แต่ความจริงแล้วสิ่งที่มันจะเห็นตรงได้ มันเกี่ยวกับจิต จิตนะ เวลาหลวงปู่มัน เราศึกษาเรื่องหลวงปู่มัน ครูบาอาจารย์ เราศึกษา เราชอบค้นคว้า หลวงปู่มันสอนแต่ละองค์ไม่เหมือนกันเลย สอนหลวงปู่อ่อนก็อย่างหนึ่ง ใ้คำบริกรรมยาวๆ สอนหลวงตาก็อีกอย่างหนึ่ง ก็หลวงปู่ดุลย์เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มัน หลวงปู่ดุลย์เป็นคนไปเทศนาว่าการได้หลวงปู่มันมา หลวงปู่มันบวชเป็นมหานิกาย แล้วหลวงปู่มันจากหลวงปู่ดุลย์มาเทศน์ใ้ฟัง แล้วก็มาศึกษากับหลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านสอนตามวาสนาของเขา

แล้วครูบาอาจารย์ของเราแต่ละองค์มีบารมีทั้งนั้น เพราะมีบารมีมา เกิดร่วมยุคร่วมสมัยแล้วสร้างอำนาจวาสนามา เวลาเรามุมมอง มีทัศนคติสิ่งใดที่เชื่อมั่น ที่หลวงตาเล่าใ้ฟัง เล่าใ้ฟังว่า หลวงปู่เก็ง หลวงปู่เก็งท่านเป็นเจ้าของอาวาส ท่านเป็นอุปัชฌาย์ คำว่า “เป็นเจ้าอาวาสเป็นอุปัชฌาย์” มีลูกศิษย์ทั้งวัดเลย ทำไมเวลาหลวงปู่มันไปเทศน์ใ้ฟัง มีความเห็นว่าญาติดีใหม่หมดเลย ญาติดีจากมหานิกายเป็นธรรมยุตทั้งหมดเลย แล้วท่านไม่ใช่พระเด็กๆ ท่านเป็นถึงอุปัชฌาย์นะ เป็นเจ้าอาวาสนะ ญาติดีทั้งวัดเลย

เราจะบอกว่าวาสนาๆ คนที่มีวาสนา คนที่มีอำนาจวาสนาบารมี พอมันมีธรรมะมาปลุกเร้าใจ พอปลุกเร้าใจ ใจมันเบิกบาน ใจมันต้องการ อะไรจะเกิดขึ้นก็ไม่สำคัญ ไม่กลัวใดๆ ทั้งสิ้น มันจะเข้าไปเผชิญกับความจริงทั้งนั้น พอจะเข้าไปเผชิญกับความจริง เวลาปฏิบัติขึ้นมา ก็เลยบอกว่า พวกที่ปฏิบัติแบบเรามันเป็นอัตตกิลมถานุโยคไม่สบายๆ

“สบายๆ” เดียวนี้ะ เราจะบอกเลยนะ ถ้าคนไม่มีสติปัญญาะ ใ้พวกไ้ช้ ไ้ช้ทางวิชาการ ใ้พวกไ้ช้ใ้พวกทางวิทยาศาสตร์เขากำลังอบรมทางจิตนะ แล้วถ้าใครไปพัฒนา

อย่างนั้นบ๊อบก็คิดว่านั่นนิพพานกันหมดนะ เพราะเขาทำให้คิดได้ทางวิทยาศาสตร์ ตอนนั้นเขา
เปิดสอนเป็นหลักสูตรกันทั้งนั้นเลย โลกๆ ทั้งนั้น เรายอมแล้ว แต่เราเห็นนะ เราก็ติดตามดู
ข่าวสาร เราบอกอันนี้นะ ถ้าคนไม่มีหลักเกณฑ์จะบอกเลยดีกว่าพระอีก พระสอนทุกซิบหาย
เลย ภูไปหาพวกนี้เสียตั้งค์ เข้าจบคอร์สเลย ใ้อโฮ! ภูว่างๆ สบายๆ หมดเลย มันไปนั่งกัน
หมดแล้ว

นี่พูดถึงว่า ถ้าเรามีสติปัญญาณะ เวลาพูด เราพูดให้เป็นหลักเกณฑ์นะ ไม่ได้พูดประชด
ประชัน ไม่ได้พูดถึงให้เราไปดูถูกเหยียดหยามกัน ไม่ใช่! เพราะเขาเป็นความชอบของเขาๆ เป็น
ความเห็นของเขา แต่ของเรา เราต้องมีหลักการ ถ้าคนมีอำนาจวาสนาอย่างที่เรารู้ด หลวงปู่เก็ง
หลวงตาท่านพูดบ่อยมาก เพราะหลวงตาเวลาจุดธูปก็ไปชักผ้าวัดท่าน นั่นแหละที่สามผงๆ
เวลาครูบาอาจารย์ของเราในวงกรรมฐานท่านจะรู้ว่า ใครมีอำนาจวาสนา ใครมีหลักเกณฑ์ที่ดี
เขาเคารพกันนะ วาสนามันเป็นอย่างนั้น

นี่ของเรานี้ก็เหมือนกัน ถ้าเรามีวาสนา เราก็จะเข้าสู่ เห็นใหม่ **ที่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้กาลามสูตร อย่าเชื่อ อย่าเชื่อใดๆ ทั้งสิ้น ให้เชื่อผลของการ
ปฏิบัติ เวลามีศรัทธาความเชื่อ ศรัทธาก็ค้นคว้าไ้ แต่เวลาปฏิบัติไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น
เลย** เพราะว่าใครก็ทำให้เราไม่ได้ทั้งสิ้น มันมีอยู่ทางเดียวเท่านั้น เราปฏิบัติได้จริงมี ๒ อย่าง
ปฏิบัติได้จริงกับปฏิบัติแล้วไม่ได้ ก็ต้องพิสูจน์กันด้วยการปฏิบัติ กาลามสูตรไม่ให้เชื่อ นี่
เหมือนกัน โยมก็ไม่ต้องเชื่อเราพูด ไม่ต้องเชื่อเลย เอาความจริงของเราขึ้นมา นั่นนะ แล้วคนใกล้
ตัวก็เรื่องของเขา

เขาบอกว่า “เขาก็เชื่อหลวงพ่อนะ แต่คนใกล้ตัวเป็นคนสำคัญของชีวิตนะ แล้วมี
ความเห็นแตกต่างกัน” มันก็มีว่าเราจะยื่นหลักการของเรา หรือเราจะคล้อยตามเขา เพราะเขา
บอกว่าส่วนใหญ่แล้วพวกที่รู้ตัวทั่วพร้อม เขาจะบอกว่าสิ่งที่เขานั้นเป็นวิปัสสนา ใ้อที่พุทโธ
หรือใช้ความสงบของใจส่วนใหญ่แล้วเป็นสมณะ แล้วเวลาสมณะ มันเป็นสมณะมันไม่ใช่ปัญญา

๑. ๒. เป็นสมณะแล้วเดี๋ยวจะไปเห็นนิมิต ๑

ฉะนั้น เวลาทำสมมติทำความเข้าใจที่จิตใจ จิตของคนถ้ามันจิตคิด คะนอง จิตที่สร้างอำนาจวาสนามา มันก็จะไปรู้ไปเห็นอะไรแปลกๆ ถ้ารู้เห็นครูบาอาจารย์ก็ต้อง ควบคุม แต่ส่วนใหญ่แล้วไม่ค่อยเห็นหรอก แล้วอีกอย่างหนึ่งก็แบบว่าคนที่จิตวุฒิมิภาวะต่ำต้อย พอต่ำต้อยมันเป็นอุปาทาน ใช้อุปาทาน ใช้อุปาทานอย่างนี้ มันต้องเป็นกรณีของการแก้ไข ถ้าจิต เป็นอย่างนี้จะไปปฏิบัติแนวทางไหนก็เป็นแบบนี้

แล้วไอ้ที่รู้ตัวทั่วพร้อม เขาบอกว่าไอ้ที่ทำนี้เป็นสมมติ เขารู้ตัวทั่วพร้อม เหนียงอยู่นี้ ผู้ที่ ปฏิบัติอิทธิกรรมมาให้เราแก้เรื่องนิमितเยอะเยอะเลย เขาบอกว่า “เขาทำแล้วไปรู้ไปเห็นอย่างนั้น แล้วทำอย่างไร เขาบอกว่าเขารู้ตัวทั่วพร้อม” รู้ตัวทั่วพร้อมมันก็เห็น ไอ้จะเห็นนิमितจะเห็นต่างๆ ถ้าจิตมันทำมาอย่างนั้น มันก็ต้องเห็นอย่างนั้น ถ้าเห็นอย่างนั้นแล้วครูบาอาจารย์ก็ต้องแก้ไขไป มันเป็นที่จิตนิสัย มันเป็นที่เวรกรรมของจิต มันไม่ใช่เป็นเรื่องเพราะวิธีการทำ ไม่ใช่!

แต่เขาไปชี้เลยว่า “เป็น เพราะทำสมมติถึงเป็นอย่างนั้น แล้วถ้าไปรู้ตัวทั่วพร้อมแล้วไม่ เป็น เป็นวิปัสสนา ใช้ปัญญารู้ตัวทั่วพร้อมจะไม่มีนิमित เพราะใช้ปัญญา” ใช้อุปาทานมาให้ เราแก้นิमितเยอะเยอะ เยอะเยอะไป จิตมันเป็นอย่างนั้น แต่ที่นี้โดยที่ว่ามันเหมือนกับว่าโดย แนวคิดหรือความเชื่อ เขาเชื่อกันมาอย่างนั้น ฉะนั้น เราก็ต้องค่อยๆ ถ้าเขาแก้ไขได้ก็แก้ไข เขา เชื่ออย่างนั้น เราก็ต้องคอยดูคอยแลกันไปนะ จะบอกว่าทิ้ง ทิ้งไม่ได้

ฉะนั้น เขาบอกว่า “ผมต้องการรบกวนหลวงพ่อบุญมาให้ยืนยันใจ ยืนยันว่าความคิด ของเขาถูกต้องหรือไม่” เพราะคำว่า “ถูกต้อง” ที่เชื่อว่าเกิดเป็นมนุษย์ได้นับถือพระพุทธศาสนา เป็น ผู้ที่มีอำนาจวาสนาแล้ว ใช่! เรายืนยัน ยืนยันนะ เวลาเราคิดว่าเราปฏิบัติแล้วเราทุกข์เรา ยาก เรามองดูสังคมโลกนี้ ในโลกนี้ ๗,๐๐๐ กว่าล้าน นับถือศาสนาคริสต์อันดับ ๑ อันดับ ๒ นับถือศาสนาอิสลาม พุทธเรามันเป็นอันดับ ๓ อันดับ ๔ แล้วเอาเข้ามาเฉพาะพุทธเราแล้ว พุทธเราที่ตั้งใจภาวนา ตั้งใจเอาจริงมันมีก็เปอร์เซ็นต์ เป็นวาสนาใหม่

ลูกมีคำถามคาใจจะถามหลวงพ่อดังนี้ครับ จากลูกได้ฟังคำถาม เมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมา เรื่อง “อริยภูมิ” คำถามที่ ๒๐๒๒ ที่ถามว่า “ภาวนาเป็นพระอริยสงฆ์จะสึกมาทำอะไรอีก” โดยลูกขอโอกาสถามเพิ่มเติมหลวงพ่อดังนี้

คำถามที่ ๑. ถ้าผมรवासผ่านประสบการณ์ทางโลกมามาก เข้ามาบวชตอนวัยกลางคน (อายุ ๔๐) วัตรธรรมเห็นธรรมได้เร็ว (สำเร็จเป็นพระอรหันต์) ภายใน ๗ เดือน แล้วอยู่ครองเพศสมณะได้ ๗ พรรษา เห็นความเหลวแหลกของวงการสงฆ์ส่วนมาก เลยเกิดความเบื่อหน่ายไม่อยากจะครองผ้ากาสาวพัสตร์ สึกไปดูแลลูก ใช้ชีวิตเรียบง่ายสมถะ และช่วยเหลือคนด้อยโอกาส เป็นไปได้ไหมครับ (บ้านมีฐานะ) คำถามเหมือนข้อที่ ๑. ครับ “ถ้าสำเร็จเป็นพระปัจเจกละครับ”

ขอความเมตตาหลวงพ่อดีช่วยตอบคำถามนี้ด้วยครับ กราบขอบพระคุณ

ตอบ : อันนี้พูดถึงอริยภูมิ แต่ถ้าภาวนาเราเนะภูมิสืบสน มันไม่มีภูมิหรอก ใ่อันสืบสนในชีวิต พอสืบสนในชีวิตขึ้นมา เมื่อกี้เราพูดถึงว่าคนที่มีความฉลาดได้นับถือพระพุทธศาสนาจะได้บวชได้ประพฤติปฏิบัติ คนที่มีความฉลาดนั้นมีความฉลาดของเขา แต่อันนี้สืบสน มีวาสนาแล้ว มันก็ควรทำให้มันเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา มีวาสนาขึ้นมา เห็นไหม

บอกว่า “เขาเป็นฆราวาส มีประสบการณ์ผ่านทางโลกมามาก เข้ามาบวชตอนวัยกลางคนอายุ ๔๐ แล้วได้เห็นธรรมโดยเร็ว ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ภายใน ๗ เดือน อยู่ครองเพศสมณะได้ ๗ พรรษา เห็นความเหลวแหลกของวงการสงฆ์ส่วนมาก เลยเกิดความเบื่อหน่ายไม่อยากจะครองผ้ากาสาวพัสตร์แล้วสึกไป” มันเป็นไปได้! มันเป็นไปได้หรือ!

ถ้าความเบื่อหน่ายมันก็เบื่อหน่ายในภพในชาติ มันไปเบื่อหน่ายในวงการสงฆ์ วงการสงฆ์ที่ไหน ถ้ามันเบื่อวงการสงฆ์นะ พูดถึงผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใช่ไหม ถ้าผู้ที่ประพฤติปฏิบัติถ้ามีคุณธรรม พอได้เป็นพระโสดาบัน ถ้าผู้ที่ปฏิบัติได้เป็นพระโสดาบันนะ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา สัตถพตปรามาส สักกายทิฏฐิ ทิฏฐิที่ความเห็นผิด ผิดในเรื่องความยึดมั่นถือมั่น ไม่มีวิจิกิจฉา ไม่ลุ่มไม่คล้ำ ถ้าไม่ลุ่มไม่คล้ำนะ จิตใจมันมีหลักมีเกณฑ์ นั้นมันเรื่องของเขา

ในวงการสงฆ์ ในสมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาก่อน ไปเทศน์บัญญัติก็ได้พระอรหันต์มาอีก ๕ องค์ ไปเทศน์ยสะได้พระอรหันต์มาอีก ๕๕ องค์ เป็น ๖๑ รวมทั้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ล้วนๆ เลย ถ้าพระอรหันต์ล้วนๆ พระอรหันต์ก็ไม่มีสิ่งใดเศร้าหมองใช้ใหม่ พระอรหันต์ที่สะอาดบริสุทธิ์ใช้ใหม่

แต่พอศาสนาเริ่มเจริญออกงามขึ้นไปนะ งอกงามขึ้นไป ผู้ที่เข้ามาบวช ผู้ที่ปลอมบวชก็มี ผู้ที่มีลัทธิต่างๆ เห็นลาภสักการะในพระพุทธศาสนาเข้ามาบวชเยอะแยะไปหมดละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบัญญัติวินัยๆ วินัย เห็นใหม่ แม้แต่เรื่องของของสงฆ์ ของส่วนตัวร้อยแปด มันมีมหาศาล แล้วมีทิวฏฐิมิความเห็นผิดว่าพระอรหันต์เป็นอย่างนั้น พระอรหันต์เป็นอย่างนี้ อยู่ในปาฏิโมกข์ก็มี

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นเจ้าของศาสนาเลย มันยังมีความเหลวแหลกขนาดนั้น ความเหลวแหลกคือมันเป็นทิวฏฐิมิความเห็นผิดของคนใจ ถ้าความเห็นผิดของคนแล้วเข้ามาบวช ดู บวชมา เทวทัตอย่างนี้ เทวทัตบวชมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบวชให้ด้วย เป็นญาติกันทางสายเลือดด้วย แล้วมาบวชเป็นลูกศิษย์กับอาจารย์ด้วย แต่ถึงเวลาแล้วเทวทัตจงล้างจงบลาญขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าขนาดนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “เทวทัตไม่ได้พบเราหรอก” ท่านไม่ได้ผูกเจ็บผูกอาฆาตเลย

เราจะบอกว่า แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็อยู่ในท่ามกลางสงฆ์ที่แปดเปื้อน ท่ามกลางสงฆ์ที่สะอาดบริสุทธิ์ก็มี สงฆ์ที่แปดเปื้อนก็มี ในสังคมมันมีคนดีและคนเลว นี้ก็เหมือนกัน ถ้าพูดถึงถ้าเขาบวชแล้วถ้าเขามีคุณธรรม ใ้เรื่องอย่างนี้จิบๆ ไร้สาระ ขออย่างเดียวขอให้เราจริงเถอะ ถ้าขอให้เราจริงมันก็รักษาตัวเราใช้ใหม่

ถ้ารักษาตัวเรา ดุสิต เวลาลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำของท่าน ท่านบอกว่า ท่านสร้างธรรมทายาทๆ เวลาท่านพบกับหลวงตา “ผมทำคุณงามความดีมามาก ใคร

ระลึกถึงผลงานของผมบ้างหรือไม่” หลวงตาท่านยกมือเลย “ผมคิดถึงตลอดเวลา อยากจะจารึกไว้ในศาสนา แต่ภาวนายยังไม่ถึงที่สุด” คือว่า ท่านยังไม่จบในเรื่องการประพฤติปฏิบัติ ท่านก็หวังการประพฤติปฏิบัติของท่าน

หลวงปู่มันบอก “ใช้ๆๆ เอาตัวเองให้รอดก่อน” พอตัวเองรอดแล้ว พอหลวงปู่มันท่านนิพพานไป พระมหาบัวท่านถึงได้มาเขียนประวัติหลวงปู่มันไป พอเขียนประวัติหลวงปู่มันขึ้นมา สังคมถึงได้เห็นร่องรอยในแนวทางการปฏิบัติของครูบา-อาจารย์ของเรา สิ่งที่ว่าท่านทำประโยชน์ไว้ในศาสนาๆ เพื่ออะไร เพื่อศาสนาที่ทุกคนเห็นว่ามันเหลวแหลก ทุกคนที่เห็นว่ามันน่าเศร้าใจ แต่ถ้ามันมีคนทำได้จริงๆ คนทำได้จริงแล้ว มันเป็นความจริงว่าศาสนามันมีมรรคมีผล

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเขามีคุณธรรม ใ้เรื่องนั้นมันเรื่องของเปรต ที่ไหนมันก็มี ถ้าที่ไหนมันก็มี ถ้าเขาเป็นจริงขึ้นมาเขาควรยืนในคุณธรรมของเขา แล้วให้ทุกฝ่ายเห็นคุณธรรมอันนั้น ที่นี้ไม่ใช่อย่างนั้นนะสิ ที่นี้ไม่ใช่อย่างนั้น เปื่อหน่าย เปื่อหน่ายเป็นกิเลสนะ ไหนว่าสำเร็จไป เปื่อหน่ายก็เป็นกิเลส ความทนอยู่ไม่ได้ก็เป็นทุกข์เป็นกิเลส เออ! ฉะนั้น ถึงบอกว่าเขาอยู่ในภูมิ สับสน

นี่พูดถึงว่า “เป็นฆราวาสมีประสบการณ์ทางโลก บวชเข้ามาตอนกลางคน แล้วได้ปฏิบัติธรรม วัตรธรรม เห็นธรรมเร็ว” เห็นธรรมเร็ว ธรรมเร็วยิ่งเร็วมันก็ยิ่งมีความสุข ถ้ายิ่งมีความสุขนะ ยิ่งสังคมพระสงฆ์ที่มันเลวทราม แล้วเราเป็นพระที่ดีอย่างนี้ โอ้ย! มันยิ่งเห็นความแตกต่าง มันยิ่งภูมิใจนะ ใ้นี้พอเวลาเห็นความแตกต่างว่าเขาเลวทราม ใ้เราคนดีสักเลย เออ! แปลก แล้วบ้านอยู่ใกล้กันนะ บ้านนั้นมันทะเลาะเบาะแว้ง บ้านเราดีดีเนาะ เราทิ้งบ้านเราไปเลย ยกให้เขาไปเลย เออ! ก็แปลกอยู่

เราจะบอกว่า สถานะของความเป็น ถ้าเขาบอกว่าสถานะเขาว่า เขาสำเร็จเป็นพระอรหันต์ เราไม่เชื่อหรอก เราไม่เชื่อ เพราะว่าสำเร็จแต่ปากไป ไร้สาระ มันเป็นไปไม่ได้หรอก เรา จะบอกว่า เขาบอก “เขาสำเร็จเป็นพระอรหันต์ ครองเพศสมณะอยู่ ๗ พรรษา เห็นความเหลว

แหลก เลยสี่กออกไปใช้ชีวิตฆราวาส ชีวิตเรียบง่าย เพราะว่าช่วยสังคมได้” เราว่าไม่ใช่หรือก
 บวชนานเข้าๆ คงคิดถึงบ้าน คงคิดถึง บวชไปแล้วสี่กออกไปเพราะบ้านมีฐานะ

เราจะคิดว่าพระกัศปะ พระกัศปะท่านเป็นเศรษฐีฐานะท่านแจกหมดเลย แล้วค่อยมา
 บวช ทั้งตัวท่านและภรรยา แล้วท่านได้เป็นพระอรหันต์ไปทั้งหมดเลย นั้น เห็นไหม เขามีของเขา
 เขาเสียสละของเขา ใ้ฉันมีแล้วยังไม่ได้เสียสละ มาบวชก่อน พอสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้ว
 คิดถึงทรัพย์สมบัติที่บ้าน เลยจะไปแจกทรัพย์สมบัติที่บ้าน ไปควบคุมดูแลรักษา ใ้ทรัพย์สมบัติ
 มันมีคุณค่ามากกว่าคุณธรรมหรือ มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้หรือ

ในสมัยปัจจุบันนี้ ดูลิ เห็นไหม ที่เวลาเขาขึ้นคัทเอาทันกัน จะเข้าฌานสมาบัติ จะเข้า
 นิโรธเราบอกว่า “เฮ้ย! นิโรธมันต่ำกว่าเงินหรือวะ นิโรธมันต่ำกว่าชื่อเสียงหรือวะ นิโรธสมาบัติ
 ครูบา-อาจารย์ของเราท่านอยู่ในป่าในเขาท่านก็ทำของท่าน ท่านก็ปฏิบัติของท่านนะ ท่านไม่
 เห็นเอามาโฆษณาชวนเชื่ออะไรเลย” หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นทำไม่ได้หรือ ครูบาอาจารย์ของ
 เราท่านทำไม่ได้หรือ ท่านทำของท่านได้ทั้งนั้น แล้วทำแล้วมันเป็นประโยชน์หรือไม่เป็น
 ประโยชน์ละ มันเป็นศีล เป็นสมาธิ เป็นปัญญาหรือ

คำว่า “ฌานสมาบัติฯ” เจ้าชายสิทธัตถะได้การยกย่องสรรเสริญจากอาฬารดาบส
 อุทกดาบส ท่านยังปฏิเสธเลย ใ้ฉันสิ่งที่พระพุทเจ้าทิ้งแล้วเอามาอวดเขาว่าจะเข้าฌานสมาบัติ
 แล้วขึ้นคัทเอาทันให้คนไปร่วมบุญ ถ้าใครทำบุญจะได้บุญมาก บุญอะไร! บุญนอกศาสนาหรือ!

ถ้าบุญในศาสนาที่ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้าศีล สมาธิ ปัญญาเป็นอย่างไร นิโรธสมาบัติ
 ส่วนนิโรธสมาบัติ มรรคเป็นอย่างไร มรรคผลเป็นอย่างไร ไม่พูดถึงเลย พูดอะไรๆ ก็พูดล่อแต่จะ
 เอาศรัทธาเขา ล่อแต่จะเอาปัจจัยของคนอื่น ไม่ได้คิดเลยว่าตัวเองมีคุณธรรมมากน้อยแค่ไหน
 นี้ก็เหมือนกัน สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วคิดถึงบ้าน คิดถึงฐานะ คิดถึงทรัพย์สมบัติ ไปบริหาร
 ทรัพย์สมบัติ มันชัดๆ มันเป็นไปไม่ได้

หลวงตาท่านไม่เคยคิดถึงบ้านเลย ท่านหาเงินเพื่อมาโครงการช่วยชาติฯ เป็นหมื่นๆ ล้าน ไอ้พระอรหันต์องค์นี้มันมีเงินถึงหมื่นล้านไหม หลวงตาทนหมื่นล้านเข้าไปอยู่ในเงินคงคลังของชาตินู่นนะ หมื่นล้านยังโยนทิ้งเลย ท่านทิ้งหมดเลยนี้จะไปเอาอะไร

นี่พูดถึงมันลับสน พูดถึงว่า เพราะอะไร เพราะว่าครั้งที่แล้วพูดถึงว่าเขาสำเร็จแล้วสึกไป มันไร้สาระ เราไม่อยากจะพูดมาก ไม่อยากจะพูดไง ทีนี้พอพูดไปแล้ว ที่พูด พูดแบ่งให้เห็นชัดเจนไงว่า ถ้าเป็นคุณธรรม ธรรมะที่มันมีค่า ธรรมะที่มีคุณค่ามันมีคุณค่าขนาดไหน มันมีคุณค่ากับ ๓ โลกธาตุ โลกใบหนึ่งมีค่าเท่าไร โลกใบนี้ ดูสิ แร่ธาตุน้ำมันในโลกนี้มีค่าเท่าไร เวลาพระอรหันต์มันทิ้งหมดเลย ๓ โลกธาตุ ธรรมะมันมีคุณค่ามากกว่านั้น มันจะมาห่วงอะไรกับเศษเงินเศษทอง ไร้สาระ ไร้สาระมาก นี่พูดถึงว่าถ้าจะวัดกันด้วยธรรมนะ

ฉะนั้น คำถามจากข้อที่ “๑. แต่ถ้าสำเร็จเป็นพระปัจเจกฯ ละ” โอ้โฮ! ยิ่งไปไกลเลย ไร้สาระใหญ่เลย เราจะบอกว่าคนถามนี่นะ ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัวถกเถียงกันอยู่ในกลุ่มของตนก็เรื่องของเขานะ เวลาออกมาพูด ออกไปสากล ออกไปเป็นสังคม แล้วสังคมที่เขามีกการศึกษาเขามองเข้ามามันแปลกๆ นะ

นี่ก็เหมือนกัน เราบอกว่าเรานักปฏิบัติ เราเป็นชาวพุทธด้วยกัน คนนั้นก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ คนนี้ก็สำเร็จเป็นพระ-อรหันต์แล้วก็สึกไป มันหย่าเปกกันไปเรื่อย หลักธรรมมันไม่เป็นอย่างนั้นนะ หลักธรรมในหัวใจนะ มันมีจุดยืนของมันนะ โอ้โฮ! มันสุดยอด มีสัตย์ คำไหนคำนั้นถ้าเป็นความจริง ถ้ามันไม่เป็นความจริง พยายามจะบังงา พยายามจะพูดว่าข้ามีคุณธรรม พยายามจะพูดว่าข้าทำอะไรดีไปหมด ข้าทำอะไรประสบความสำเร็จ อยู่ทางโลกก็เป็นเศรษฐี อายุ ๔๐ ถึงมาบวช บวชเสร็จแล้วมาปฏิบัติ ๗ เดือนก็เป็นพระอรหันต์ พอ ๗ ปีแล้วก็สึกไป

ไอ้มันลับสน มันเหลวแหลก มันจะเอาหลักเกณฑ์อะไรมา เพียงแต่ว่าเป็นชาวพุทธๆ เชื้ออะไรก็พยายามจะว่าฉันก็มีคุณสมบัติอย่างนั้น ฉันทำอย่างนั้นได้ แต่มันจริงหรือเปล่านั้น

แล้วยิ่งมาข้อที่ว่าถ้าอย่างนั้นเขาเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า ยิ่งตายเลย พระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นพระพุทธรูปประเภทหนึ่งนะ คนที่สำเร็จเป็นพระพุทธรูปได้ เขาต้องสร้างบุญญาธิการมามากกว่าพระอรหันต์อีก ถ้าจะสำเร็จเป็นพระปัจเจกฯ มันจะมีคุณสมบัติมากกว่านี้เยอะเลย

นี่ขนาดเป็นพระอรหันต์เรายังเห็นว่าเป็นภูมิศาสตร์ เป็นความเหลวแหลกขนาดนี้ แล้วบอกว่าจะเป็นพระปัจเจกฯ โอ้ย! ตาย ตายเลย มันคนละชั้น มันคนละชั้นเลย เป็นพระอรหันต์ยังเป็นไม่ได้ จะเป็นพระปัจเจกฯ ได้อย่างไร

พระปัจเจกฯ มันสูงกว่าพระอรหันต์ พระปัจเจกฯ คือเป็นพระอรหันต์ที่ตรัสรู้เองโดยชอบ แล้วในสมัยปัจจุบันนี้มันอยู่กึ่งกลางพระพุทธศาสนา มันจะตรัสรู้ได้อย่างไรละ พระปัจเจกพุทธเจ้าจะตรัสรู้ต่อเมื่อไม่มีศาสนา ไม่มีคำสอน แล้วมันมีคำสอนอยู่ พระไตรปิฎกมีอยู่ทุกวัดเลย ทั่วโลกมีบาติ สมาคมบาติไวยากรณ์อยู่เนี่ย มันจะมีพระปัจเจกฯ อะไรขึ้นมาอีกละ

ก็มันมีคำสอนพระพุทธรูปอยู่แล้ว ถ้ามีคำสอนพระพุทธรูปอยู่แล้วมันก็ศึกษาคำสอนของพระพุทธรูป มันก็รู้เป็นสาวกไง ถ้าใครตรัสรู้ใครมีความรู้ขึ้นมา มันรู้จากการศึกษา รู้จากข้อมูล มันเป็นสาวกสาวกทั้งหมด เพราะได้ยินได้ฟัง สาวกคือผู้ที่ศึกษาข้อมูลจากอาจารย์ แล้วในปัจจุบันนี้ ในโลกนี้มันมีธรรมะอยู่ใหม่ มันมีสมาคมบาติไวยากรณ์อยู่ใหม่ มี นั่นนะคือ ศาสดา ธรรมและวินัย แล้วถ้าเขาจะมีปัญญา มีความรู้ มันก็มีธรรมวินัยอยู่แล้ว มันมีข้อมูลอยู่แล้ว มันจะเป็นพระปัจเจกฯ ไปได้อย่างไร

มันมี เมื่อก่อนมีพระมาพูดอยู่ว่า “เขาสอนไม่ได้ เขาเป็นพระปัจเจกฯ” โอ้โฮ! เราจะอ้วกแตกเลยนะ โอ้โฮ! พระปัจเจกฯอะไรของมึง คือโง่ โง่สอนไม่ได้โง่ โง่ว่าสอนคนไม่ได้ โง่ว่าพูดธรรมะไม่ได้ก็เลยอ้างว่ากูเป็นพระปัจเจกฯ เพราะกูพูดไม่ได้โง่ อย่างนั้นคนบ้ามันก็เป็นพระปัจเจกฯ หมดเลยเพราะมันพูดไม่ได้ โอ้คนโง่ก็เป็นพระปัจเจกฯ เลย มันพูดไม่ได้ เวลาคนมันแถมันพยายามจะพูดยกย่องตัวมันให้สังคมเชื่อ มันพูดออกมาแล้ว มันพูดออกมาด้วยความหลง

ผิด แล้วคนที่มีความปัญญาฟังแล้วแหม! มันเศร้า เศร้ามาก เศร้า พุดออกมาได้อย่างไรว่าภูพระ
ปัจเจก-พุทธเจ้า เพราะอะไร เพราะภูไม่สอนใจ

มึงไม่สอนก็มึงไม่รู้ มึงถึงไม่สอน พระปัจเจกพุทธเจ้าไม่สอนหรือ พระปัจเจกพุทธเจ้า
สอน สอนคนรอบข้าง สอนคนใกล้ชิด เหมือนเรา เรากินอาหารเข้าไปคำหนึ่งอร่อย เราจะบอก
คนได้ไหมว่าอร่อยเป็นอย่างไร เราบอกได้ แต่บอกได้มากได้น้อยนั่นอีกเรื่อง เพราะเราได้กินใช้
ใหม่ ถ้าเป็นพระปัจเจกฯ มันมีคุณธรรม มึงไม่สามารถจะบอกได้หรือ แต่มันบอกเป็นทาง
วิชาการไม่ได้ แต่มันบอกถึงประสบการณ์ได้ คนเราเป็นพระ-ปัจเจกพุทธเจ้าบอกถึงว่า การเป็น
พระปัจเจกพุทธเจ้าของเราไม่ได้ มันก็คงไม่ได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าหรอก

แต่ถ้ามันเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้ามันต้องบอกถึงประสบการณ์ความเป็นพระปัจเจก
พุทธเจ้าได้ แต่เราไม่มีความสามารถเขียนเป็นทางวิชาการได้ แต่ถ้าเป็นพระพุทธเจ้า อริยสัจ ๔
มรรคมีองค์ ๘ พระพุทธเจ้าทำอย่างนี้ พระพุทธเจ้าบอกถึงบัญญัติได้ พระพุทธเจ้าถึงบัญญัติ
แล้วเราท่องจำกันมา พอท่องจำกันมาแล้วเราก็มาจดจารึกกันเป็นพระไตรปิฎก นี่พระพุทธเจ้า

แต่พระปัจเจกพุทธเจ้า คุณสมบัติที่ทำให้เป็นทางวิชาการอย่างนี้ ท่านทำไม่ถนัด ท่าน
ทำไม่ได้ แต่ท่านบอกท่านสอนไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ สอนได้ สอนได้แต่ท่านยังมีชีวิตอยู่ไง สอนได้
เหมือนที่เราพูดได้ เราสื่อได้ แต่ไม่สามารถจารึกได้ ไม่สามารถเป็นทางวิชาการได้ พระปัจเจก
พุทธเจ้ากับพระพุทธเจ้าแตกต่างกันตรงนี้

แล้วดูสิ เราพูดบ่อยมากกว่า พระพุทธเจ้าของเรา พระสมณ-โคดมของเรา เวลาท่านพูด
ในพระไตรปิฎกนะ อ่านแล้วเศร้ามาก เราเป็นคนมีวาสนาน้อย อายุเราแค่ ๘๐ ปี เราวางธรรม
วินัยไว้อีก ๕,๐๐๐ ปี พระพุทธเจ้าที่บังกร ๖๐,๐๐๐ ปี ๘๐,๐๐๐ ปี เพราะอะไร เพราะว่า
พระพุทธเจ้าของเรา ๔ อสงไขย พระพุทธเจ้าองค์นั้น พระพุทธเจ้าที่บังกรท่านสร้างบารมีมา
๑๖ อสงไขย มากกว่าสมณโคดมก็เท่าตัว ๔ เท่าตัว

ถ้ามีบารมีท่านต้องสร้างสมบุญญาธิการมา ๑๖ อสงไขย แล้วมันมี ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย สมณโคดมของเราสร้างवासนา มา ๔ อสงไขย ท่านถึงได้พูดไป เพราะเวลาท่านเปรียบเทียบกับองค์ที่มีกำลังมาก องค์ที่สร้างมาก ท่านบอกว่าเราवासนา น้อย อ่านพระไตรปิฎกไปแล้วเวลาท่านพูดอย่างนี้มันสะเทือนใจเหมือนกัน ขนาดท่านบารมีขนาดนี้ ท่านเป็นศาสดาของพวกเรา ท่านยังถ่อมตนว่าท่านอำนาจवासนา น้อย อายุเราแค่ ๘๐ ปี เพราะท่านสร้างมา ๔ อสงไขย แล้วพระปัจเจกฯ ละ พระปัจเจกฯ ก็ต้องสร้างมา สร้างมามากไป

ฉะนั้น บอกว่า สิ่งที่ว่าภพลับสน เขาลับสนของเขาตัวเอง เวลาเราตอบแล้วเราก็คิดถึงคนถามด้วยว่าคนถามไปจำขี้ปากเขามาแล้วเอามาถามทำไม ขี้ปากทั้งนั้น เอ็งรู้อะไร เอ็งเขียนมา เอ็งพูดตรงที่เขาพูดหรือเปล่าวะ ที่เขาพูดให้เอ็งฟังตรงหรือเปล่า แล้วก็เขียนมาไฉนมันครั้งที่ ๒ ครั้งที่แล้วเขาเขียนมาว่า “การภาวนาถึงเป็นพระอริยสงฆ์แล้วสึกออกมาทำอะไรอีก” เราก็บอกมันไม่มีข้อมูล พูดไปก็ไร้สาระ

วันนี้ก็บอกเลย ยิ่งเขียนมา ใ้อโฮ! ยิ่งจบเลย “เป็นพระ-อรหันต์แล้วเห็นความเหลวแหลกของสงฆ์ก็เลยสึกออกไป” ความเหลวแหลกของเขามันก็เป็นเรื่องของเขา กรรมของเขา ยิ่งเห็นนะ ประสาเรานะ มันยิ่งเห็นมันยิ่งส่งเสริมไง ส่งเสริมสิ่งคุณธรรมให้สูงเด่นขึ้น ถ้าเราเห็นความเหลวแหลกนั้น เราก็ทำแต่คุณงามความดีของเรา มันจะส่งเสริมขึ้นมา แล้วสิ่งที่อยู่ในวงการสงฆ์ ถ้าสงฆ์องค์ไหนทำดีๆ ขึ้นมา ใ้อองค์ที่ทำไม่ดีมันอาย สิ่งที่ทำไม่ดีมันอายนะ แต่พอใ้อพวกที่ทำดีหนีหมด สึกหมด ใ้อที่ทำไม่ดีมันก็ยึดไปหมดเลย

ครูบาอาจารย์เราท่านไม่ได้คิดอย่างนั้นนะ ดูสิ เวลาหลวงปู่มั่น เราจะพูดถึงหลวงปู่มั่นประจำ เพราะหลวงปู่มั่นท่านรักศาสนา มาก ท่านพูดกับหลวงตา เห็นไหม “**ผู้ที่มีพรชามากไม่ต้องขึ้นมานะ ให้ผู้ที่มีพรชาน้อยขึ้นมา มันจะได้ฝึกข้อวัตรติดหัวใจมันไป**” ข้อวัตรถ้าทำแล้วพอไม่ทำมันอายนะ

ดูสิ เวลาหลวงปู่เจี๊ยะท่านไปจำพรรษาที่หลวงตาที่ท่านไปช่อมกุฎี ใ้โฮ! หลวงตา
 ท่านไปเห็นเข้า เพราะมันหมดเวลาทำนวัตรกรรมหมดเวลาทำช่อวัตรไ้ แล้วหลวงปู่เจี๊ยะท่านยัง
 ไปตอกช่อมกุฎีอยู่ “เจี๊ยะเอ๊ย! เราก็อยู่กับหลวงปู่มันมาด้วยกัน ทำไมท่านทำอย่างนี้ล่ะ”
 คำว่า “อยู่กับหลวงปู่มันมาด้วยกัน” ที่หลวงปู่มันท่านบอกมาให้พระเด็ก ๆ มันขึ้นมา มันจะได้มี
 ช่อวัตรติดหัวใจมันไป หลวงปู่เจี๊ยะก็อยู่กับหลวงปู่มัน หลวงตาก็อยู่กับหลวงปู่มัน แล้วเวลาทำ
 ผิด “เจี๊ยะเอ๊ย! เราก็อยู่กับหลวงปู่มันมาด้วยกัน” ใ้โฮ! แคนี้หลวงปู่เจี๊ยะท่านน้ำตาไหลเลย คน
 ที่มีธรรมกับคนที่มีธรรมเวลาพูดถึงเรื่องคุณธรรมนะ นี้ไง ถ้ามันเป็นจริง ๆ มันควรอยู่เพื่อหลักชัย
 ถ้ามันเป็นจริงนะ

ใ้โฮมันไม่จริง ๆ พอไม่จริงมันก็ทุกข์ไ้ พอไม่จริงมันก็กัลดหนอง พอกัลดหนองไปดูเงิน
 กูดีกว่า พอไปดูเงินกูแล้วยังบอกว่าเขายังสมถะใช้ชีวิตเรียบง่าย เอาเงินทองมาช่วยทำ
 ประโยชน์กับโลกก็ทานไ้ ก็ระบบของท่านไ้ แต่ธรรมทานละ ดูสิ **องค์สมเด็จพระสัมมาสัม**
พุทธเจ้าแสดงธรรมมาจนปานนี้ยังกังวลอยู่ ถ้ามันเป็นจริง ๆ มันเป็นจริงอย่างนั้น ใ้โฮ!
 มันภพสืบสน ยิงเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้ายิงเป็นไปไม่ได้เลย แล้วตอนนี้พูดถึงพูดตามข้อมูลนะ
 แล้วตามข้อมูล ภพสืบสน เป็นความสืบสน ลังเลสงสัย ไม่เป็นจริงสักอย่างหนึ่ง เอวัง